

LITERKA

INFORMAČNÍ ZPRAVODAJ
PAMÁTNÍKU PÍSEMNICTVÍ NA MORAVĚ

LETNÍ SPECIÁL
2016

Milí věrní čtenáři,
jistě Vás nemusím přesvědčovat o tom, že nad léto není příhodnějšího období pro tvorbu a tvoření. Když ještě mívala společenství umělců hospodářskou podstatu, užívali si autoři tvůrčí dovolené. Podobně jako mateřská dovolená nebyly spojeny s lenošením, ale častěji s pilnou prací. Nejedna sbírka veršů nebo román má takovou „dovolenou“ ve svých kořenech. Letní Literka je tradičně spojena s aktuálními výsledky literární soutěže Skrytá paměť Moravy. Přináší nahlédnutí do tvůrčí kuchyně čerstvých laureátů, kterým právě začaly prázdniny. Nakolik budou tvůrčí, to ukáže nový ročník, případně některý z příštích přehledů knižních novinek. Za inspirací se můžete také v červenci a srpnu vypravit do Památníku písemnictví na Moravě. Podnětnost barokního prostředí rajhradského kláštera se pro Vás snažíme násobit literárními výstavami. Dobrodružství abecedy ústí v konkrétní poezii, Knihy doby Karla IV. pootevívají vzácně pokladnici zdejších středověkých rukopisů a veršům se málokteré obrazy podobají tolik, jako oleje, grafiky a kresby Ladislava Laštůvky. Příjemné čtení, vždyť k létu patří neodmyslitelně alespoň jedna dobrá kniha, Vám přeje za kolektiv Památníku Libor Kalina.

VERŠE NA LÉTO

*studánka v lese nikdy nelže
v té hrstce vody pravda spí
a lživé slovo na dno klesne
a navěky se utopí*

Jan Skácel
Ze sbírky Chyba broskví

Spojení Rajhradu s Oslem příslovečným oslím můstkem se nám v Památníku nepodařilo navázat, především proto, že jsme se o to nepokusili. Místo spisovateli Jo Nesboovi jsme tedy virtuálně položili tři letně oddechové literkovské otázky alespoň jeho detektivu Harry Holemu.

Vaše kořeny jsou v Norsku, v zemi se státně řízeným prodejem alkoholu ...

„Pokud vaše téma cílí na alkoholismus, s tím máme problémy všichni. Tedy pokud mohu mluvit za románové postavy. Buď náš autor pije hodně - nebo zase moc málo. Z České republiky znám zatím důvěrněji pouze nakladatelství Kniha Zlín, kde jsem už také cosi zaslechl o jakési zdejší lihové aféře.“

Na vrchol popularity vás vynesla současná obliba detektivního žánru, konkrétně se uprostřed Evropy mluví o severské vlně. V čem vidíte hlavní důvod, proč se vaše příběhy těší zájmu čtenářů v Čechách a na Moravě?

„Neznám přesnou společenskou situaci v Česku. Asi ale bude podobná, jako je v Německu, Anglii, Norsku nebo i jinde. Když si dnes v Americe nebo v Evropě pustíte televizní noviny a uprostřed věty vypnete zvuk, nemáte většinou šanci uhádnout, jak konkrétní zpravodajství skončí. Ještě stále se divíte, proč detektivky válcují žebříčky prodejnosti?“

Většina lidí je ráda, jsou-li viníci usvědčeni a zlo potrestáno. Vy však často bojujete se zlem, řekněme, svéráznými a osobitými postupy, které se pravidelně rozcházejí s běžnou policejní praxí ...

„U vás je možná policie důslednější, důvtipnější a úspěšnější, zatím jsem sám neměl tu čest. Nesmíte ovšem zapomínat, že nejsem vysoký policejní důstojník, který musí být loajální ke svému ministru financí. A pak také, pokud bych nepil, neměl nějaký ten nevázaný poměr a nekomplikoval život svým blízkým i sobě, jistě by se knížky mého tvůrce tak dobře neprodávaly. (lik)

NOVINKY KNIHOVNY MUZEA BRNĚNSKA

Grafická sbírka rajhradského kláštera a umělecký mecenát rajhradských benediktinů / Lucie Heilandová., 1. vydání, Brno, Moravská zemská knihovna v Brně, 2015.

Kauza prodeje obrazů tzv. Mistra Rajhradského oltáře a dalších uměleckých děl z obrazárny benediktinského kláštera v Rajhradě (1937-1940): kapitola z dějin rajhradského kláštera v době sedmého opata Aloise Josefa Kotyzy / Eva Richtrová; redakce Romana Macháčkova., 1. vydání, Brno, Moravská zemská knihovna v Brně, 2015.

Šejch Músá, aneb prof. Alois Musil / Kristýna Košutová., 1. vydání, Praha, Akademická společnost Aloise Musila ve spolupráci s Knihovnou Karla Dvořáčka, 2015.

Jan Blažej Santini Aichel: stručný průvodce životem a dílem génia barokní gotiky / Stanislav Růžička, fotografie Vladimír Kunc., 1.vydání, Havlíčkův Brod, Video-foto-Kunc, 2014.(e)

Běžně se nenaskytne příležitost setkat se v prostředí člověku blízkém s odborníkem, který věnuje svůj profesní zájem onomu konkrétnímu místu. Červnové Středění Památníku písemnictví na Moravě takovou možnost nabídlo zájemcům o bližší seznámení s barokními freskami v rajhradském benediktinském klášteře. Číst symboliku vloženou do nástrojných maleb jejich autory, tedy Janem Jiřím Etgensem (1691 – 1757) a Josefem Winterhalterem (1743–1807), učila početné pozorné auditorium zájemců Michaela Šeferisová Loudová, odborná asistentka filozofické fakulty Masarykovy univerzity v Brně.

Z NAŠEHO DEPOZITÁŘE

Z muzejního hlediska je velmi důležitou kolekcí podsbírka (jak se profesně nazývá ucelený oddíl sbírkového fondu) Památníku písemnictví na Moravě, která obsahuje trojrozměrné předměty. V loňském prosincovém čísle Literky jsme si představili historicky první trojrozměrný předmět ve sbírkách Památníku, kterým je náhrobní deska německy píšícího spisovatele Quido Glücka. V pořadí druhým se stal psací stroj, na němž napsala většinu svých literárních děl spisovatelka Věra Sládková. Podle souboru tří jejích novel, vydaných knižně pod názvem Malý muž a velká žena (Mladá Fronta 1982), natočil Karel Kachyňa v roce 1986 šestidílný televizní seriál Vlak dětství a naděje, který však ČT uvedla až v roce 1989. Jedná se o kufříkový psací stroj značky Remington, vyrobený ve 30. letech 20. století Zbrojovkou Brno. Na kovových klapkách má nalepena bílá kolečka s abecedou napsanou černou propisovací tužkou. Psací stroj získal Památník písemnictví na Moravě darem od Antonína Hořavy v roce 2007. (dd)

STŘÍPKY... O PSACÍCH STROJÍCH

Návštěvnický atraktivní část výstavy Dobrodružství abecedy bezpochyby představuje koutek s psacími stroji. Děti se s nimi takto bezprostředně většinou setkávají poprvé, zatímco dospělí vzpomínají na svá mladší léta bez počítačů. Součástí expozice jsou čtyři psací stroje z různých časových období. Nejstarším je Underwood standard vyrobený mezi lety 1896 až 1905. Mladším je psací stroj značky Facit (rok výroby 1970) a Consul (rok výroby 1980). Zvláštností

je elektrický psací stroj Utax AX-150, který byl vyroben po roce 1985. Všechny psací stroje na výstavu zapůjčilo a udržuje v provozuschopném stavu partnerské Technické muzeum v Brně. (dd)

ZA RAJHRADSKÝMI LILIEMI

Květy lilí patří ve volné přírodě k ozdobám druhově bohatých luk. Logicky se stylizovaná lilie řadí mezi královské heraldické znaky, symbol čistoty v myšlení, slovech a skutcích zdobí každou skautskou hrud'. Z více než sta druhů, rozšířených v Evropě, Americe a Asii rostou u nás přirozeně pouze dva – lilie zlatohlavá a cibulkonosná. To neplatí o sklenících a zahradách liliářů, kteří cíleně pěstují a šlechtí desítky druhů těchto různobarevných a omamně vonících rostlin. Stalo se již tradicí, že se milovníci lilí na začátku školních prázdnin potkávají v rajhradském benediktinském klášteře. Také letos se pochlubili členové Specializované základní organizace Českého zahrádkářského svazu Brno LILIUM svými kráskami, které naplnily Památník písemnictví na Moravě omamnou vůní a křehkou krásou nejrůznějších květů. Horký úvod července, žel, ani v chladné klášterní kapli květům nesvědčil. Už vyvanula i charakteristická vůně, zůstávají fotografie a také verše moravského barda Kryla, pozvánka na práh příštího léta: *Spala jak víla, jen vlasy halily ji / jak zlatá žíla, jak jitra v Kastilii / něžná a bílá, jak rosa na lilii...* (k)

GENIUS LOCI - SRDCOVKA

Malé město v oblasti Podhorácka obklopují kopce Květnice a Klucanina. Oba nabízejí výhledy do krajiny v okolí Tišnova i na samotné město. Na Klucanině byla roku 2003 postavena rozhledna na místě ruiny někdejší prvorepublikové. Můžeme si k ní udělat pěknou vycházku, pakliže vyjdeme od bývalého Kuthanova sanatoria, nynější tišnovské nemocnice. Výlet na Květnici započneme naopak u Müllerova domu, zachovalé barokní stavby, v níž po rozsáhlé rekonstrukci sídlí Muzeum města Tišnova.

Vystoupáme-li až na Velkou skálu, otevře se nám výhled na působivý železniční viadukt v Loučkách. Z jiného místa této chráněné lokality se pokocháme pohledem na klášter Porta Coeli v sousedním Předklášteří. Připomeňme, že Květnice skrývá ve svém nitru jeskyně a propasti. Možná bychom o nich ani nevěděli, nebýt psa Luxíka, který se do jedné z nich roku 1972 propadnul. (lvk)

JUBILEJNÍ ROČNÍK LITERÁRNÍ SOUTĚŽE SKRYTÁ PAMĚŤ MORAVY

V pátek 10. června hostilo Slovanské hradiště v Mikulčicích dekorování vítězů X. ročníku literární soutěže Skrytá paměť Moravy.

Úspěšní mladí literáti zde přečetli přítomným soutěžícím úryvky z vítězných prací, diplomy a ceny laureátům předali členové odborné poroty a zástupci Jihomoravského kraje. Krajsí radní Václav Božek a Jiří Němec zhodnotili uzavíraný jubilejní ročník i široký záběr soutěže, kterou charakterizuje, popularizuje ale i reprezentuje seriál tvůrčích dílen Krocení literární múzy. Letos jej organizoval Památník písemnictví na Moravě na čtyřech desítkách míst a ve všech moravských krajích se do těchto lekcí zapojilo 749 žáků a studentů, příštích soutěžících a snad i budoucích autorů.

Odborná porota v čele se spisovatelem a básníkem Radkem Malým nejvýše ocenila v mladší kategorii Matyáše Kyncla z Hustopečí za vtipný soutěžní text o ožvlém ovoci a zelenině Achilles a banán. Stříbrné místo v první kategorii obsadila Klára Smětáková z Nového Jičína, která se pokusila vystihnout běžný školní den svým příběhem Náhodářka. Třetí místo patří Kristýně Kilikové z Orlové s netradiční povídkou Osudové setkání, vystavěné na matematické slovní úloze. Vítězem II. kategorie (16-19 let) se stal Jan Jindřich Karásek, student gymnázia v Uherském Hradišti, který zaujal život glosující povídkou Tahat šero. Druhý Vilém Zouhar ze Zlína napsal psychologicko-filozoficky laděné vyprávění Výjezd ze zastávky číslo 48, bronz náleží Tereze Třetinové z Moravského Krumlova, která se vyprávěním Pomněnky nevadnou vrátila do poloviny minulého století. Jediné čestné uznání si z Mikulčic do Olešnice odvezla Eliška Kánská za zpracování příběhu Náhody neexistují? o dívce s nelehkým osudem.

Soutěžní téma – Náhody neexistují... - se promítlo do řady prací různě řešenou otázkou co je a není náhoda. Vesměs na pozadí osobních prožitků, vztahovými

peripetemi nebo historickými souvislostmi se literární adepti snažili postihnout roli náhody v příbězích reálných i smyšlených hrdinů.

Do desátého ročníku soutěže Skrytá paměť Moravy zaslalo soutěžní příspěvky 247 žáků a studentů ze 13 krajů České republiky, soutěžním podmínkám vyhovělo a odbornou porotou bylo hodnoceno 247 prací. Vítězné texty vyjdou na podzim 2016 ve speciální literární příloze Sborníku Muzea Brněnska 2016, příspěvky publikuje také web Muzea Brněnska (www.muzeumbrnenska.cz). (mš)

UKÁZKY VÍTĚZNÝCH PRACÍ JUBILEJNÍHO ROČNÍKU LITERÁRNÍ SOUTĚŽE SKRYTÁ PAMĚŤ MORAVY

ACHILLES A BANÁN

„Zavolejte kapitána!“ zvolalo Rajče. Vůdce se dostal na kuchyňskou linku podezřele rychleji než obvykle. Rajče mu vylíčilo, že Brokolice opět zachytila signál nějakého neidentifikovatelného tělesa. „Je možné, že jsme se setkali s neznámým druhem zeleniny, takže si prosím dávejte poz...“ Kapitán nedořekl, nějaké pařáty se chopily chudáka hlávkového zelí a to zmizelo v dáli na palubě tajemného kuchyňského talíře. „Tohle nebyla náhoda!“ čtyřhlasně křikly Mrkve. Tím začala ta velká detektivka s mizející zeleninou. Od doby, kdy se tohle stalo, uběhly už tři dny. Kapitán pořádně popohnal vařečky, aby strážily sklep s ovocem, ale ony stejně pořád spí. Jako dřeva. A pana Dudka od vedle jsme radši ani nezvali. Kapitán si stojí za svým, že za to všechno může to sakramentsky zpropadené ovoce. Ano, ovoce. Naše spory sahají až do doby Trojské války, kdy se proti sobě postavili Hektor a Achilles. Když tehdy všem došlo střelivo, chopil se Hektor Kedlubny a Achilles vrhal Banány. Nemohl ale vědět, že se budou vracet, neznal princip bumerangu. A tak hrdinsky zahynul vinou ovoce. Teď aspoň sami vidíte, jaké nesmysly vás ve škole učí. Abych nelhal, nezdá se mi, že ovoce má tak velkou sílu. Banán ji měl, ale on byl vyvolený. Musíme vymyslet jinou variantu a postavit se pravdě jako zelenina. Stará Okurka jednoznačně tvrdí, že všechno je náhoda a to, co vnímáme, je sen. Poslední dobou ale něco pase s bandou konopí, tak bych její mylné feťácké výlevy nechal stranou. Je to šest dní, co zmizela první zelenina. Kapitánův názor dostal trhlinu, když začalo mizet i to jeho

sakramentsky zpropadené ovoce. Nezbyývá nám nic jiného, než se s nimi spojit. Navštívili jsme je proto hned druhého dne. Jako vlídné přijetí jsem si ale představoval něco jiného, než sklepní výhrůžky a pokřikování pisklavých hlasů kvasinek.

Generál Citron hodil kyselý pohled: „Dáreček je na cestě,” zachroptěl. Než jsme stačili cokoli dodat, objevilo se ve dveřích něco obřího. Říkejme tomu zatím... Ano! Lidská zelenina. Pak tato lidská zelenina odešla ze sklepa a zamkla za sebou dveře podivně vypadajícím klikyhákem, který jsem jaktěživ neviděl! Byl to horor, ale ne ten, co znáte. Slyšeli jsme jen to, jak popadla bráchy Švestkovy a ozval se zvukný ton, jak naši kamarádi přistáli na dno hrnce. Tohle však byl jen začátek. Paní Fenyklová omdlela, jakmile lidská zelenina zapnula mixér. To už jsme se definitivně se Švestkami rozloučili. Znovu jsem uviděl toho tvora, jak vchází do sklepení a položil hrnec plný hnědé omáčky na zem. „No, fuj!” zvolali dvojhlasně kapitáni. Lidská zelenina, jako by to neslyšela, odešla.

Je to měsíc, co člověk uklouzl na slupce od banánu a odvezla ho velká bílá lednička, která mluvila cizí řečí. Obě strany si začínají uvědomovat, že za všechen smutek světa může opět jediný banán v časovém rozdílu několika tisíc let. Hnijeme a chřadneme, jsme měkčí a poddajnější. Stopky už nám neslouží jako dřív. Ach, mohli jsme být velmi užiteční jako omáčky, saláty, kompoty. Teď tu hnijeme a jsme užiteční tak na odpad.

Až v této situaci si všichni uvědomili nevratnost tohoto stavu. Banán opět pohnul světem. Náhody neexistují.

Matyáš Kyncl (14 let) žije v Hustopečích, kde navštěvuje Gymnázium T. G. Masaryka. Mezi jeho záliby patří hra na klavír, kytara, divadlo a long-board. Do soutěže se přihlásil, protože byl zvědavý, jak jeho tvorbu ohodnotí odborníci. Prozatím se psaním snaží přesvědčit okolí, že mu to jde, a přitom, na rozdíl od matematiky, se ani nemusí moc snažit. Jeho vtipný text Achilles a banán popisuje detektivní případ mizejícího oživlého ovoce a zeleniny na pozadí historických souvislostí. V budoucnosti by chtěl Matyáš dělat jen to, co jej bude bavit.

TAHAT ŠERO

Za oknem se stmívá a ty pozoruješ, jak z místnosti mizí světlo a celá se naplňuje neurčitým stínem. Máš pocit, jako by se ti na ruce lepila smůla. Vidíš svou tvář ve skle okenice a připadáš sám sobě unavený. Pootevřeš okno a z něj se začne ozývat práce dělníků. Rotace míchačky, povolávání, údery krumpáče do pevné hmoty a motor stroje. Vzpomínáš, jak sis vždycky říkal, že bys jejich práci nikdy dělat nemohl a jak jsi byl hrdý na to, že se živiš hlavou a teď jim závidíš. Ten jasně daný úděl. Pravidelný průběh každého z dnů, které se bez povšimnutí rozdílu opakují. To, že umí konkrétní činnost. Žijí s tou jistotou vlastní hodnoty. Ty sis vždycky myslel, že jsi autor. Že z tebe padají slova tak silná, že budou měnit světy okolo tebe a teď pozoruješ svůj unavený odraz a zpochybňuješ každou svou větu.

Už přichází. Ona. Dotýká se tvého ramene a podává ti sklenici vody. Ptá se tě, jak se máš a ty jednoslovně odpovíš s myšlenkou, že by sis odpověď na tu magickou otázku sám přál vědět. Naplňuje tě pochybnost. Když by pochybnost byla mořem, byl bys kapitánem ponorky, která by se do něj nořila čím dál hloub. A s úbytkem světla bys ji nacházel čím dál tím víc. Zdála by se ti čím dál víc reálná. Čím víc tě kobaltová modrá obklopovala, tím víc jsi věřil ve skutečnost předobrazu té pochybnosti. A až by se ponorka dotkla písečného dna a okolí by se celé rozčeřilo malými zrnky, byla by všude. Vzpomínal bys na krásu před ponorem. Už se nepohnete. Dno světa je temné a svět je vzhůru nohama.

Leží na gauči a pozoruje mihotající obrázky televizoru. Na jejím těle jsou střídavě stíny a světla z přístroje naproti ní. V televizi umírají. Dalších sto anonymních obličejů zbavených života v bahně. Raději zase znova zprávy o královně Alžbětě. O ztracené kočce nalezené na stromě. A hned ve vedlejším bloku denně informace o hromadných vraždách a pumových bombách v zemích, o nichž jsi nikdy neslyšel. Bez-moc. Je ti televizí oznámeno, že několik stovek kilometrů od tebe umírají lidi po desítkách, ale jak tomu zamezit neví nikdo. Informační zahlcení bez šance na řešení. Hledáš pevný bod, o který by ses zachytil před pádem, ale žádný není. Ztráta rovnováhy. Pád. Rána. Ležíš. Pohled očí. Běží k tobě.

Když ti bylo devět let, rád jsi utíkal. Pro ten pocit, že někomu scházíš. Ty jsi mezitím někde v klidu seděl a čekal, dokud tě rodiče nenajdou a s pláčem na

rukou vynesou do bezpečného místa. Domů. Ve dvanácti letech jsi ukradl death metalovou vinylovou desku, protože obal vypadal tak zajímavě. Uřvanou hudbou o tom těžkém boji se svým nechápajícím okolím jsi navždy umlčel svoje nejisté, stydlivé já. Když se tě pak ptali, proč jsi to udělal, když jsi na ni dostal od rodičů peníze, odpověděl jsi, že ti to poradil metalový satan.

Rodiče ti darovali kytaru a ty jsi začal denně trénovat. Zpočátku ti to tak moc nešlo. Stlačovat malými nemotornými prsty struny tak, aby z nich vycházely tóny. Uši rodičů byly za tu dobu natrápeny dost. Po nějaké době jsi došel k prvním dobře odehraným akordům. K jejich střídání. K prvním skladbám. S kamarády jsi založil kapelu. Nosili jste kožené bundy a vysoké boty. Složili jste anarchii do tří akordů a nepřestávajícího mlácení do bicích, a ty jsi začal psát svoje první texty. Jejich témata se opakovala. Smrt, osamění, satan, rvaní, zlomená srdce a neutuchající krása černé barvy a ostny posetých náramků. Bavilo tě skládat slova za sebe s vědomím, že s nimi vystoupíš mezi lidi. A ta slova je ovlivní. To tě vždycky fascinovalo. Že to slova dokáží...
(úryvek)

Jan Jindřich Karásek (18 let) žije a studuje v Uherském Hradišti. Na kontě již má ocenění v literární soutěži Otevřená Evropa, dvakrát obdržel hlavní cenu na Slavkovském meментu.

Povídka Tahat šero řeší zpochybňování lidských vztahů a pout, nalomených informačním zahlcením. Je příběhem navzájem ztracených lidí, hledajících cestu jednoho ke druhému i sami k sobě. Autorovým životním cílem je psát a něčeho tím dosáhnout, dojmout i rozesmát. Pořád jej fascinuje, jak to slova dovedou. Hýbat s pocity, i když jsou to jen písmenka.

HLEDÁME

Do sbírky Památníku hledáme kulturně politický měsíčník **Červený květ**, který vycházel v letech 1956 – 1969 v Ostravě. Zájem máme o ročník 1956 a ročníky 1963–1969.

List pro literární politiku **Index**, byl založen v Brně roku 1929. Vycházel do června roku 1939. Obnoven

pak byl v letech 1968–1969. Hledáme tato čísla: roč. 1933–9,10; roč. 1934–12; roč. 1935–1939 – všechna; roč. 1968–7; roč. 1969–7,10.

Společenská revue **Salon** vycházela jako měsíčník v letech 1922–43. Hledáme tato čísla: roč. 1–5; roč. 6 – č. 1–11; roč. 7 – č. 1, 2, 4–10; roč. 8 – č. 5–6, 11; roč. 9 – č. 5, 6, 10–12; roč. 10 – č. 2, 3, 7, 11, 12; roč. 11–22.

Pátráme po dokumentech (korespondence, vzpomínky, fotografie, osobní předměty) spjatých s **Josefem Kainarem**.

Rádi Knihovnu Muzea Brněnska a sbírku Památníku písemnictví na Moravě obohatíme o raritní a autor signované tisky, literární dokumenty, fotografie, ex-libris, knižní ilustrace, rukopisy a korespondenci autorů spjatých s Moravou.

TRVAJÍCÍ VÝSTAVY

31. 3. – 30. 10. Dobrodružství abecedy.

Historie abecedy od počátku po současnost. Abeceda hravá a inspirující. Interaktivní výstava pro začínající i pokročilé čtenáře, k níž je připraven bohatý doprovodný program pro jednotlivce i školní kolektivy.

7. 6. – 18. 9. K celosti – malby a grafiky

Ladislava Laštůvky

Výstava představuje celoživotní tvorbu malíře a grafika Ladislava Laštůvky. V jeho výtvarné práci najdeme také spojitosti s literárním světem. Některé jeho grafické listy jsou věnované poezii Jana Skácela, Josefa Palivce nebo dílu italského básníka a spisovatele Gabriele D'Annunzia. Ilustroval sbírku básní Zdeňka Volfa. V souvislosti s výstavou vychází také monografie shrnující autorovu tvorbu.

28. 6. – 11. 9. Knihy doby Karla IV.

Na výstavě s podtitulem Poklady rajhradské benediktinské knihovny mohou návštěvníci zhlédnout krásně zdobené rukopisy užívané v liturgické praxi i knihy světské – především humanistická díla slavného italského básníka Petrarky a písemnosti správní.

Muzeum Brněnska

Literka,

Informační zpravodaj Památníku písemnictví na Moravě
Klášteř 1, 664 61 Rajhrad, tel.: 547 229 136

Odpovědný redaktor: Libor Kalina

Redaktorka: Petra Pichlová

Vychází jedenáctkrát ročně, č. 6, ročník 10, 15. 7. 2016

MK ČR E 21218

Muzeum Brněnska, příspěvková organizace, IČ: 00089257

PAMÁTNÍK
PÍSEMNICTVÍ
NA MORAVĚ